

τὸ πουλὶ στέκεται στὸ ἕνα τοῦ πόδι,
μισοκοιμημένο πάνω σ' ἕνα καλάμι.

Ἡ κουκέτα τρίζει, ἡ κουκέτα τραγουδᾷ.
Ἡ καννελιά ἀποκοιμίζεται
κι οἱ καρποὶ τῆς μισανοίγουν τὰ μάτια
τους.
Ὁλος ὁ οὐρανὸς βαθυγάλαζος.

Ἡ κουκέτα τρίζει, ἡ κουκέτα τραγουδᾷ
πόσα χρόνια ἡ μητέρα σὲ νανουρίζει
στὸ ἴδιο τραγούδι τῆς κουκέτας.
Ὁ κατάσπρος ἐρωδιὸς πετάει μακριά.

Ἡ κουκέτα τρίζει, ἡ κουκέτα τραγουδᾷ,
ἡ μικρὴ Τζιάνγκ κιόλας κοιμάται.
Μαλλιὰ ποὺ κυματίζουν
χείλη ποὺ ἐτοιμάζουν ἕνα χαμόγελο,

Ἀκολουθεῖ ἕνα ὄνειρο
στὴν ἄκρη τοῦ ποταμοῦ
ἕνας ἄσπρος πελαργός,
μὴ μεγάλη χρυσὴ πεταλούδα.

Βλέπει τὴ μητέρα μας
ποὺ σκέπτεται στὸν ὀρυζώνα
καὶ τοὺς πυροβολητὲς ποὺ ἐνεδρεύουν,
ἀγρυπνώντας γιὰ τὸν μπλε οὐρανὸ μας.

Κοιμήσου, μικρὴ μου ἀδελφή,
τὸ χέρι μου κινεῖται μὲ ρυθμό,
κοιμήσου, μικρὴ μου ἀδελφή.

Τὰ τρία κομμάτια ἀπὸ τὸ ἀχυρόστρωμά
μου
γεμίζουν ἀπὸ τὸ τραγούδι τῆς κουκέ-
τας,
ἡ κουκέτα τρίζει, ἡ κουκέτα τραγουδᾷ.

μετ. Ἑλμίνια Σιμιτζή

*

Τὰ ποιήματα αὐτὰ γράφτηκαν τὸ 1966
ἀπὸ τὸν Τρὰν Ντὰγκ Χόα, 13 χρονῶν
τότε, στὸ Βιετνάμ, ὅπου πολλὰ παιδιὰ
γράφανε ποίηση, δημιουργώντας καὶ
σχολές. Μεταφράστηκαν ἀπὸ τὰ γαλλικὰ
πρόπερσι.

